

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

331.61

Hely

Idő

"1914"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím

A szegények napja.

Forrás:

*Budapesti hírlap.**Bp.*

(Hely)

1914 III/26.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A szegények napja.*— Megszámlálták a munkáttalanokat. —*

Budapest, márc. 23.

Vasárnap reggel kezdődött Budapesten és környékén a munkáttalanok összeírása. Lajstromba vették a szegénységet, a főváros nyomorát, szenvedését. A szegénység göze, párája lecsapódik, statisztikai adattá zsugorodik össze, mire befejeződik a nagy munka s a végén nem marad más, mint egy nagy, hatalmas szám, a mely hideg, mint minden matematikai művelet eredménye.

Az elmúlt esztendő nagy gazdasági válsága valósággal kataklizma számba ment. Ezer meg ezer munkás kezéből kihullott a szerszám, hatalmas tömegek éheztek keresztül a telet. A hatóságok mindent elkövettek, hogy enyhítsék a nyomort. De a mit egy elevenen forgó, lüktető aranytömeg tud csak megadni, azt nem bírta pótolni semmi. Az állam százezer koronát juttatott a munkáttalanoknak. Ehhez járult a többi segítség, a melyet most osztanak ki. A kiosztást a főváros szociálpolitikai ügyosztálya végzi, a mely a szakszervezeteket kérte meg, hogy támogassák nagy munkájukban.

A számlálás.

A fővárost számtalan körzetre osztották. A szakszervezetek kiküldötteiből és a fővárosi tisztviselőkből alakult a hatezer tagu számláló-bizottság. Minden körzetre husz számláló-biztos jutott, a kik vörös kokárdával mellükön sorra járták az egyes házakat, lakásokat. Minden munkáttalan nevét, adatait számláló-cédulára vezették s a körzethez tartozó községi iskolába vitték, a hol külön bizottság lajstromba vette az adatokat. Az óriás munka ered-

ményét még nem lehet tudni, csak kedden vagy szerdán fejeződik be a munka, a mikor megkezdődik a segítség kiosztása.

A nagy szegényszámlálás minden mozzanatáról nem tudunk beszámolni. Óriás nagy területen, négyezeröttszáz körzetben folyt a munka s az egyes bizottságok 25—100 lakást vizsgáltak meg. Minden lakásba nem mehettünk el, de azért néhány pillanatfölvételt sikerült fölvennünk. A nagy seregszámlálásról a következőkben számol be tudósítónk:

Munkára fel!

Még nem volt nyolc óra, a mikor már az egyes fővárosi népiskolákban, szakszervezeti helyiségekben megalakultak a bizottságok. Egész hadsereg piroskokárdás férfi szorongott a termekben.

A nyolcadik kerületben néztünk körül kora reggel. A Mária Terézia-templom öreg harangja valami falusias, vasárnapias hangulatot szórt bele a levegőbe. A kiskorcsmák környékén nehézkes, barázdás arcú, feketeruhás iparosok ödöngöttek, a kik az arisztokraták fensőbbiségével néznek a gyári munkásra. Közömbösen bámultak a piroskokárdás emberekre, a kik a Madách-utcai elemi iskola felé vették az utjokat. A dolog mind a mellett érdekelte őket, mert az egyik — külsejéről ítélve lakatosmester — megkockáztatta a véleményét:

— Komédia az egész... Szakszervezeti komédia...

A többi helyeslően bólogatott. A Madách-utcai iskola egyik termében már együtt voltak a számláló-biztosok. A katedra asztalánál Vincze József fővárosi hivatalnok ült, a ki kiosztotta a bizottságok tagjai között a számláló-lapokat. Holnap kerülnek sorra a nyomortanyák, inséglakások.

A munkástanyákon.

Az egyik bizottsághoz csatlakoztunk. Első utunk a Madách-utca 16. számú házába vitt. Afféle külvárosi bérkaszárnya: háromemeletes, sivár téglatömeg. Hosszu, keskeny udvarra nyílik a kapu torka s az udvart tipikus vasrácsfolyosók kigyózzák körül, a melyekből kis ajtók nyílnak a munkátlakásokba. Egy szoba, egy konyha a szegény emberek egész birodalma. A butorzat is majdnem mindenben egyforma. A szobák faláról lehullt a vakolat, itt-ott hólyapapiros fogja el az ablakon beszűrődő világosságot.

A kis zugokért hetenként fizetik a bért. 480 koronába kerül évenként a kis barlang, a hol 8—10 ember aluszik éjszakánként. Az emberek sápadtak, vérszegények, a gyerekek szemét mély karika rámazza körül.

Egy Flamm Leó nevű munkás lakásába nyitottunk be. Gyárimunkás, de már hónapok óta nincs keresete. Egy ráncosképű öreg asszony burgonyát hámozott, egy másik asszony pedig egy öt éves fiút fésült. A tüzhelyen pislogott a reggeli parázs s tejmaradék göze párázott a levegőbe.

— Miből élnek?

— A feleségem mosni jár, az anyám is... És sóhajtva teszi hozzá:

— Hja, az asszonyok... Ha az asszonyok nem volnának!...

A szomszéd lakásban egy Szurajcsics nevű szabósegéd lakik. Fáradt arcú, koravén asszonya két sápadt gyereket dajkál. Az asszony fején vizes borogatás, a gyerekek pedig sirnak. Éhesek.

— Miből élnek?

— Az asszony keres hetenként nyolc koronát,

— És maga?